

МАРК ТВЕН

ВОЕННА МОЛИТВА

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1982

chitanka.info

Бе време на голямо, вълнуващо въодушевление. Страната се бе вдигнала на оръжие, започваше война, в гърдите на всеки гореше свещеният огън на патриотизма; гърмяха барабани, свиреха музики, пукаха детски пищовчета, свистяха и се пръскаха във въздуха цветни ракети; по покривите и балконите, докъдето око стига, проблясваше на слънцето разлюляна гора от знамена; всеки ден млади доброволци маршируваха по широкия булевард, весели и красиви в новите си униформи, а техните бащи, майки, сестри и любими ги приветстваха със задавени от щастие гласове; всяка вечер тълпи народ се стичаха на митинги и слушаха със затаен дъх патриотичните речи, които раздвижваха най-съкровените струни в душата и предизвикваха чести бури от аплодисменти и сълзи в очите; в черквите свещениците проповядваха всеотдайна преданост към знамето и Отечеството и така пламенно и красноречиво молеха бога на войната да ни помогне в справедливото ни дело, че трогваха до сълзи всички богомолци. Бе наистина славно и велико време и шепата неразумни глави, които дръзнаха да се изкажат против войната и да се усъмнят в нейната справедливост, получиха такъв решителен и гневен отпор, че за да си спасят кожата, изчезнаха незабавно и повече не се обадиха.

Дойде неделя. На другия ден войските щяха да заминат на фронта; черквата беше претъпкана; тук бяха дошли доброволците, чиито млади лица сияеха, озарени от мечти за бойни подвизи: мислено те вече бяха там — ето настъпват упорито, все по-бързо и по-бързо, стремителна атака, блясък на саби, врагът удря на бяг, паника, барутен дим, яростна гонитба, капитулация! И ето ги отново у дома, завърнали се закалени от битките, дългоочаквани и обожавани герои, окъпани в златното море на славата! До доброволците седяха техните близки, горди и щастливи, гледани със завист от съседите и приятелите, които нямаха синове и братя, за да ги изпратят на полето на честта, където да извоюват победа за родината или да умрат от най-достойна смърт. Службата продължаваше: свещеникът прочете военна глава от Стария завет, после първата молитва; гръмна органът и звуците му разтърсиха черквата; водени от един порив, всички станаха с грейнали очи и разтуптени сърца и изрекоха могъщия прилив:

Господи всемогъщи! Ти, повелителю!

Надуй своята тръба и запали своя меч!

Последва „дългата“ молитва. Никой не помнеше да е слушал по-проникновен, по-вълнуващ и по-красив език. Тази молитва зовеше всеблагия и милостив отец да бди над нашите доблести и млади воители, да ги подкрепя, обнадеждава и насърчава в тяхното патриотично дело; да ги благослови и предпазва в деня на битката и в съдбоносни мигове, да ги насочва с могъщата си десница, да им вдъхва сили и увереност и да ги направи непобедими в кървавите схватки; да им помогне да смажат врага, да увенчае тях, знамето и родината с вечна слава...

В този миг в черквата влезе възрастен странник и с бавни, безшумни стъпки тръгна по централната пътека, вперил очи в свещеника; високата му снага бе обвита в наметка, която стигаше до петите му, белите му коси като пенлив водопад падаха върху плещите му, ограждайки набръчканото му, неестествено бледо, призрачно бледо лице. Всички го гледаха с учудване, а той мина мълчаливо между скамейките, качи се на амвона при свещеника и застана там в очакване. Зажумял, свещеникът не усети странника и продължи своята трогателна молитва, която завърши с пламенен призив: „Благослови нашето оръжие и дари ни победа, господи боже наш, баща и защитниче на нашите земи и нашето знаме!“

Странникът го докосна по рамото, даде му знак да отстъпи — което изуменият свещеник стори незабавно — и зае неговото място. Той изгледа стъписаното множество със сериозен поглед, в който пламтеше призречен огън, и след малко каза с дълбок глас:

— Аз съм пратеник на престола — нося ви вест от всемогъщия Бог.

Богомолците останаха като ударени от гръм; и да беше забелязал уплахата им, странникът не издаде с нищо това.

— Всевишният чу молитвата на своя слуга, вашия пастир, и е готов да я изпълни, ако вие държите на нея и след като аз, неговият пратеник, ви разясня смисъла ѝ — по-точно пълния ѝ смисъл. Защото в много молитви вие, без да подозирате, искате далеч повече, отколкото ви се струва — ако не сте помислили предварително.

Божият и вашият слуга прочете своята молитва. Помислил ли е той върху нея? Една молитва ли е това? Не, това са две молитви —

едната, произнесена гласно, а другата — произнесена. Но и двете стигнаха до ушите на този, който чува всички молитви — и изречени, и неизречени. Помислете върху това и го запомнете. Когато молите благословия за своите дела и постъпки, бъдете внимателни, защото без да искате, може да навлечете беда на съседа си. Ако се молите за дъжд, който е нужен за вашите ниви, вие може би същевременно се молите беда да сполети съседа ви, чиито ниви не се нуждаят от влага и дъждът може само да ги повреди.

Вие чухте молитвата на вашия слуга — т.е. тази част, която той произнесе гласно. Аз съм изпратен от бога, за да облека в думи другата нейна част — това, за което пасторът, а и всички вие дълбоко в душите си мълчаливо се молехте. Дали без да разбирате и без да го мислите? Дай боже да е тъй! Вие чухте думите: „Дари ни победа, господи боже наш!“ Това е достатъчно. *Цялата* произнесена молитва се съдържа в тези многозначителни думи. Повече не е нужно. Молейки се за Победа, вие се молехте и за редица неспоменати от вас последици, които съпътстват победата — *трябва* да я съпътстват, не може да не я съпътстват. И до слуха на нашия небесен отец достигна и неизказаната част от молитвата. Той ми повели да я облека в думи. Чуйте я.

Господи, боже наш, нашите млади патриоти, кумири на сърцата ни, тръгват на бой — бъди с тях. В мислите си и ние тръгваме с тях — напускаме тихия покой на нашите мили огнища и отиваме да смажем неприятелите. Господи, боже наш, помогни, щото снарядите ни да разкъсат на кървави парчета техните войници; помогни ни да осеем цветущите им поля с бездиханните трупове на техните патриоти; помогни грохотът на оръдията да се изгуби във виковете на техните гърчещи се от болка ранени; помогни ни с ураганен огън да изравним със земята техните скромни жилища; помогни ни да изтерзаем с безутешна скръб сърцата на техните невинни вдовици; помогни ни да ги лишим от покрив, че да скитат с невръстните си деца из безплодните равнини на своята опустошена страна, оголели, гладни и жадни, лете — под лъчите на палещото слънце, зиме — сред ледените вихри, та накрая, изтощени и отчаяни, да те молят за покоя на гроба; но заради нас, които ти се кланяме, о, господи, убий техните надежди, помрачи живота им, продължи тяхното мъчително скитничество, утежни стъпките им, ороси пътя им със сълзи, обагри белия сняг с кръвта на изранените им нозе! С любов и вяра ние молим този, който е

източник на любовта, верен закрилник и приятел на всички страдащи, които със смирени сърца и покаяни души дирят помощ от него. Амин.

(След известно мълчание.) Ето за какво се молехте вие; ако все още желаете това, кажете! Пратеникът на всевишния чака.

Впоследствие мнозина твърдяха, че този човек е бил луд, защото казаното от него бе лишено от всякакъв смисъл.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.